

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079964704/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Hvem var det? spurgte min ligefremme Vaabendrager den nye Kammerat

Det var min Moder! –

Deres – Din – Deres Moder! udbrød jeg og spillede mine Øjne op. Da han ikke syntes at have noget mere at svare hertil, vendte jeg mig atter og forfulgte den Forsvindende med Øinene. Hans Moder! Jeg vilde have svoret paa, at det var hans ældre Søster. Dog nei, maaske ikke. Der var noget, noget, som ... og alligevel ... Jo, nei; Gangen; det noget fyldige Indtryk. Men saa Ansigtet, næsten som hans eget, men meget, meget smukkere; og ikke en Rynke. Behøvedes der da en Rynke for at være Moder? Jeg søgte i min Hukommelse, men min egen Moder havde været død nu snart i fem Aar. Hun havde ogsaa lidt meget, vidste jeg. Naa, hvorom Alting er: en sexten-syttenaarig Fyr kan ikke forlange at skulle forstaa Alting. Alligevel spurgte jeg min nye Ven, da vi fulgtes ad ind igennem Stien for at træffe de Andre:

Hvor gammel er ... er De?

Femten Aar!

Er Du femten Aar?

Ja! –

Jeg gav mig til at tælle efter paa mine Fingre. Saa rystede jeg paa Hovedet, saa gjorde Saaret ondt, saa kom jeg til at tænke paa den bløde Haand og paa Kysset, saa lukkede jeg Øinene for en Stund og gik med en Arm ind under hver af mine Kammeraters langsomt videre gennem den store, stille Park.

Vi fandt snart de Andre, og den nye Kammerat blev høitidelig optaget i vor Kreds. Den Tid stiftede man snart Bekendtskaber, dyrkede dem ivrigt, ja sværmerisk, blev ved Tilfældigheder skilt, saae hinanden ikke med længere Mellemrum, og naar man da mødtes igen – ja hvor forandret! eller man mødtes slet ikke igen, og savnede ikke Mødet. Af den Kreds, som vi dengang dannede, ryddede Selvmord, Sygdom og »Uheld« (Amerika eller sligt) ganske artigt op i de trofaste Venner. Hvilken Ironi, næsten altfor haardhjærtet, der dog leger med Ungdommen. Henad Veie og Stier hvirvler de kolde Vindstød alle disse lyse, dunede Blade. Gennem Støv og Snavs, op og ned, snart paa en Tjørnehæk, snart høit op i Luften gaar det. Og hvilket ufrivilligt blandet Selskab. I Halmstraa, tørret Gødning, smudsige Avislapper, Af-fald af enhver Art rives med ind i Hvirvlen og opføre Runddansen

med de engang vaarfriske Blade, til hvem saamange Forhaabninger knyttedes, over hvem bedende Læber har sunget saamangen en ensom Times brændende Sang. Naa! nogle slipper ind ad et aabentstaaende Vindu i en hyggelig Stue, hvor et eller andet Væsen paatager sig Forplejningen. Andre bliver opfangede og lagte i et Herbarium med en latinsk Paaskrift under. Nogle har Held med sig, nogle forsvinder aldeles. Det Betyggende for Slægten i det Hele taget maa være, at Skoven hvert Aar sætter nye Blade. Livet er rigt; det har Raad til at rutte med sine Skillinger.

Henimod Middagsstid begav Flokken sig hjem til mig. Jeg skiltes fra Adolf, som hele Tiden havde holdt sig noget tilbage; – maaske stoledes han ikke ganske paa Freden. Jeg sagde ham, hvor jeg boede, og tog det Løfte af ham, at han snart skulde besøge mig.

Min Fader, der havde trukket sig tilbage fra Forretningerne, beboede en Del af Aaret et gammelt Sted ved Asminderødveien. Man vil forgæves søge efter det nu. Jernbanelinien, den ubønhørligste af vor Tids ubønhørlige Fordringer, har skaaret det midt over. Dengang var der en Have til Stedet med en lille Granlund, som mine Søstre kaldte »det norske Parti«, en Karusedam, hvor vi druknede Katte og medede efter Frøer (eftersom Karuserne ikke vilde bide paa Krog men kun lade sig fange i Vod), nogle store Blomsterbede med Stokroser og Georginer og forøvrigt ikke mange andre Herligheder. Huset havde en høj Stentrappé, to Etager, hvidkalkede Mure, og frembød en Mellemting mellem noget Ærverdigt og noget Forfaldent. Min Fader, som oprindeligt var bestemt for Studeringerne og som havde taget et Par Examiner i forskellige Fag, var senere kommen ind i en Slægtninges Forretning og tilbragte nu megen Tid paa Reiser. Han havde endnu bevaret æsthetiske Interesser, som mange af de Folk fra Frederik den Sjettes Regeringsaar. Han omgikkes noget de Skuespillere, der i Ferietiden pleiede at ligge paa Fredensborg. Forøvrigt læste han meget, arbejdede paa økonomiske og statistiske Værker, tilhørte ikke fuldstændigt sin egen Tid og begyndte at ane den kommende. Mere maaske ifølge en arvelig Tradition fra sin egen Ungdom end i Overensstemmelse med noget Haardt i sit Væsen behandlede han mig strengt. Som eneste Søn skulde jeg efter den gængse Familieforsørgelighed være »Lysen«. I Frederik den Sjertes Tid pleiede man at »pudse« Lysene dygtigt for at holde dem klart brændende. Jeg var bleven behørigt pudset, uden at jeg egentlig kan sige, at det havde frugtet